

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У. 2294/16
Дана 22.02.2017. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ићац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са вишим судским саветником Весном Иконић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из , против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја закључка број: 07-00-04627/2015-06 од 18.01.2016. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним закључком одбачена је, као неодопуштена, жалба тужиоца изјављена због непоступања Делегације Европске уније у Републици Србији, Београд, Владимира Поповића 40/V, по његовом захтеву за остваривање права у вези са обрадом података и личности, поднетим дана 22.10.2015. године.

У тужби, коју је Управном суду поднео дана 13.02.2016. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа, наводећи да је Повереник напустио мисију заштите података о личности и тиме изашао из Уставом додељених права и обавеза и с друге стране, увео је легитимну правну празнину да на територији Србије могу постојати ентитети у правном саобраћају који нису одређени или одредиви. Наиме, Делегација ЕУ је ентитет са активном легитимацијом, било да је правни поредак Србије третира као дипломатску мисију било као представништво стране невладине организације са којом склапа међународне споразуме. Даље наводи да је Бечком конвенцијом, чл. 41, став 1. и 3., предвиђено да су дипломатске мисије односно

службеници дипломатске мисије обавезни да поштују домаће прописе. Такође, заштита података о личности предевиђена је Уставом Србије чл. 42., али и међународним документима, које признаје ЕУ. Наиме, у свом акту тражења заштите од Повереника врло јасно је навео индиције и сумње да је Делегација ЕУ у Србији повредила његова права, јер је не само одбила да пружи податке о њему, већ је и те податке у једном делу незаконито прикупила, путем организованог незаконитог тонског снимања и састављања фалсификованог документа о томе. На основу изнетог предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорени закључак, као и да му на терет буџета Повереника досуди одштету од 300.000 динара на име штете.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима датим у образложењу оспореног закључка и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану. Наводи да имајући у виду општепознату чињеницу да је Делегација ЕУ у Републици Србији страна дипломатска мисија, што се, између осталог може утврдити и увидом у веб презентацију Министарства спољних послова РС, то се не ради о правном лицу у смислу позитивних прописа РС, нити о органу власти, те је на основу чл. 39. Закона о заштити података о личности и чл. 210. став 1. и 229. став 1. Закона о општем управном поступку, донео закључак и одбацио жалбу. Поступак по жалби у вези са обрадом података о личности је прописан одредбама чл. 38. и 39. Закона о заштити података о личности, а на поступак одлучивања по жалби примењују се и одредбе закона којим се уређује општи управни поступак. Имајући у виду да жалба, у смислу одредби чл. 38. став 1. тач.1,2,3,4,5 Закона о заштити података о личности, може да се изјави туженом против руковођа података због непоступања по захтеву, односно ограничења права у вези са обрадом података о личности која су прописана истим законом, а како Делегација Европске уније у Републици Србији није руковођац у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 5. истог закона, то је жалба недопуштена.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тужилац дана 22.10.2015. године поднео Делегацији ЕУ захтев за остваривање права у вези са обрадом података о личности, позивајући се на одредбе члана 19. и 21. Закона о заштити података о личности, којим је тражио обавештење о томе да ли Делегација ЕУ обрађује податке о њему и које радње обраде врши, које податке обрађује, од кога су прикупљени подаци, односно ко је извор података, у које сврхе обрађује податке, по ком правном основу обрађује податке, у којим збиркама података се налазе подаци о њему, ко су корисници података, које податке користе, у коју сврху и по ком правном основу, коме се подаци преносе, у коју сврху и по ком правном основу се преносе, као и у ком временском периоду се подаци обрађују. Такође је тражио да му се доставе копије података које се односе на њега и то нарочито: копије докумената о надзору извршеном

17.06.2014. године у Београду у просторијама Академика-Академска група; тонског записа са састанка у просторијама Заједничког техничког секретаријата у Ужицу дана 04.06.2014. године; писаног записника са тог састанка, копије писаних докумената у којим се помиње његово име, као и копије свих аката поднетих Делегацији ЕУ од стране органа и служби Градске управе Лозница, а у вези са подацима који се на њега односе. С обзиром да надлежни орган није одлучио по поднетом захтеву тужиоца, поднео је жалбу због ћутања управе надлежном туженом органу који је, имајући у виду да Делегација ЕУ у Републици Србији, која представља Европску унију у Републици Србије преко Њ.Е. Амабасадора Мајкла Девенпорта, нема својство руковођа података у смислу чл. 3. став 5. Закона о заштити података о личности, нашао да се не може сматрати да се на Делегацију ЕУ у Републици Србији односе одредбе тог закона у погледу обраде података о личности, због чега је жалба недопуштена, те је на основу члана 39. став 1. Закона о заштити података о личности и чл. 210. став 1. и чл. 229. став 1. Закона о општем управном поступку одлучено као у диспозитиву закључка.

Одредбом члана 3. став 5. Закона о заштити података о личности, ("Службени гласник РС", бр. 97/2008...107/12) прописано је да је руковођа података физичко или правно лице, односно орган власти који обрађује податке.

Одредбом члана 39. став 1. Закона о заштити података о личности, прописано је да Повереник доноси одлуку по жалби најкасније у року од 30 дана од дана подношења жалбе. Жалба се доставља руковођу ради одговора на жалбу. О наводима из одговора на жалбу може се изјаснити подносилац. Повереник одбацује решењем неблаговремену или непотпуну жалбу, односно жалбу која је изјављена од неовлашћеног лица. (став 2.)

По налажењу Управног суда, оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је на правилно утврђено чињенично стање без повреда правила поступка од утицаја на другачије решење ове правне ствари, правилно применио материјално право, те за своју одлуку дао разлоге које, као довољне и у свему на закону засноване, прихвата и овај суд. Ово стога што је Управни суд утврдио да је оспореним закључком правилно одбачена, као недопуштена, жалба тужиоца изјављена против непоступања Делегације Европске уније у Републици Србије, по његовом захтеву за остваривање права у вези са обрадом података и личности, поднетим дана 22.10.2015. године. Управни суд налази да је правилан, и у складу са цитираном одредбом Закона о заштити података о личности, закључак туженог органа да Делегација ЕУ у Републици Србији, која представља Европску унију у Републици Србије преко Њ.Е. Амабасадора Мајкла Девенпорта, нема својство руковођа података у смислу чл. 3. став 5. Закона о заштити података о личности, то се сходно томе не може сматрати да се на Делегацију ЕУ у Републици Србији односе одредбе тог закона у погледу обраде података о личности, због чега је жалба недопуштена, те је на основу члана 39. став 2. Закона о заштити података о личности, одлучено као у диспозитиву закључка.

Суд је ценио све наводе тужбе, па налази да исти не могу бити од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари.

У вези захтева тужиоца за накнаду штете, суд је нашао да нису испуњени услови из чл 45. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.02.2017. године, 1 У. 2294/16

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Бурић

ТП